TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. liepos 18 d. *

Byloje C-119/04

dėl 2004 m. kovo 4 d. pagal EB 228 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama E. Traversa ir L. Pignataro, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Italijos Respubliką, atstovaujamą I. M. Braguglia, padedamą M. Fiorilli, *avvocato dello Stato*, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijos pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ir J. Malenovský, teisėjai J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (pranešėjas), J. Klučka, U. Lõhmus ir E. Levits,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. lapkričio 15 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. sausio 26 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Europos Bendrijų Komisija savo ieškiniu Teisingumo Teismo prašo:

— pripažinti, kad nesiėmusi visų priemonių, reikalingų įvykdyti 2001 m. birželio 26 d. Sprendimą *Komisija prieš Italiją* (C-212/99, Rink. p. I-4923), Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 228 straipsnį,

— įpareigoti Italijos Respubliką sumokėti Komisijai į „Europos Bendrijos nuosavų lėšų sąskaitą“ 309 750 eurų periodinę baudą už kiekvieną dieną, kurią vėluojama priimti priemones, reikalingas įvykdyti minėtą sprendimą *Komisija prieš Italiją*, nuo šio sprendimo paskelbimo iki įvykdymo,

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

2 EB sutarties 39 straipsnio 1 dalis numato:

„Bendrijoje užtikrinama darbuotojų judėjimo laisvė.“

3 Pagal EB 39 straipsnio 2 dalį judėjimo laisvė reiškia, kad įdarbinimo, darbo užmokesčio ir kitų darbo ir užimtumo sąlygų atžvilgiu panaikinama bet kokia valstybių narių darbuotojų diskriminacija dėl pilietybės.

Nacionalinės teisės aktai

4 2004 m. sausio 14 d. Italijos vyriausybė priėmė dekretą-įstatymą Nr. 2, nustatantį neatidėliotinas nuostatas dėl kalbos dėstytojų tam tikruose universitetuose ekonominių sąlygų ir dėl šių dėstytojų ekvivalentiško vertinimo (GURI Nr. 11, 2004 m. sausio 15 d., p. 4, toliau – Dekretas-įstatymas Nr. 2/2004).

5 Dekreto-įstatymo Nr. 2/2004 1 straipsnio 1 dalis numato:

„Vykdant 2001 m. birželio 26 d. <...> Teisingumo Teismo sprendimą byloje C-212/99, kalbos dėstytojams, buvusiems užsienio kalbos lektoriams Basilicate, Milano, Palermo, Pizos, Romos *„La Sapienza“* universitetuose ir Neapolio universitetiniame rytų institute (toliau – atitinkami universitetai) <...> proporcingai jų darbo valandoms, atsižvelgiant į tai, kad visiškas užimtumas sudaro 500 valandų, nuo pirmojo įdarbinimo dienos suteikti tokias pačias ekonomines sąlygas kaip ir ne visą darbo dieną dirbantiems patvirtintiems mokslininkams, išskyrus kai esamos sąlygos yra palankesnės <...>“

6 Pagal 1987 m. kovo 2 d. Dekreto-įstatymo Nr. 57, tapusio 1987 m. balandžio 22 d. Įstatymu Nr. 158 (GURI Nr. 51, 1987 m. kovo 3 d., bendra serija) 1 straipsnį, pakeičiantį 1980 m. liepos 11 d. Respublikos prezidento dekreto Nr. 382 (*supp. Ord.* GURI Nr. 209, 1980 m. liepos 31 d.) 32 straipsnį, maksimalus dėstymo valandų skaičius, kurį per metus turi atidirbti patvirtinti mokslininkai, yra 350 valandų visiško užimtumo atveju ir 200 valandų dirbant ne visą darbo dieną. Patvirtintų mokslininkų, dirbančių ne visą darbo dieną, darbo užmokestis yra nustatyta suma, apimanti atlyginimą už 200 dėstymo valandų ir už tiriamąją veiklą, kurios trukmė nėra nustatyta.

7 Universitetų darbuotojų nacionalinės kolektyvinės darbo sutarties (Toliau – CCNL), sudarytos 1994–1997 m. laikotarpiui, 51 straipsnis numato 500 faktinių darbo valandų per metus gimtosios kalbos dėstytojams ir ekspertams. Yra galimos šios bendros taisyklės išimtys.

Sprendimas *Komisija prieš Italiją*

8 Minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* rezoliucinės dalies 1 punkte Teisingumo Teismas nusprendė:

„Neužtikrinusi buvusių užsienio kalbos lektorių, tapusių dėstytojais ir gimtosios kalbos ekspertais, įgytų teisių pripažinimo, nors toks pripažinimas yra užtikrinamas visiems nacionaliniams darbuotojams, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal (EB 39) straipsnį."

Ikiteisminė procedūra

9 2002 m. sausio 31 d. laišku Komisija Italijos valdžios institucijoms priminė, kad jos privalo laikytis minėtame sprendime *Komisija prieš Italiją* nustatytų reikalavimų.

10 2002 m. balandžio 10 d., liepos 8 d. ir spalio 16 d. laiškais minėtos institucijos atsakė į šį priminimo laišką, Komisijai pateikdamos šią informaciją:

— 2002 m. kovo 27 d. laiško, kuriame Italijos švietimo, universitetų ir mokslo tyrimų ministerija paragino atitinkamus universitetus per 45 dienų terminą įvykdyti minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* reikalavimus, kopiją,

— informaciją apie minėtų universitetų priimtus aktus, „užtikrinančius buvusių užsienio kalbos lektorių stažo pripažinimą pagal Teisingumo Teismo sprendimo nuostatas“,

— paaiškinimus apie kiekvieno minėtų universitetų priimtų sprendimų turinį ir pasekmes.

11 Gavusi šiuos dokumentus Komisija 2002 m. gruodžio 11 d. laišku Italijos valdžios institucijų paprašė paaiškinimų apie atitinkamų universitetų taikytų buvusių užsienio kalbos lektorių (toliau – buvę lektoriai), nuo 1994 m. priskirtų naujai sukurtai gimtosios kalbos dėstytojų ir ekspertų (toliau – kalbos dėstytojai ir ekspertai) kategorijai, darbo užmokesčio padidinimo apskaičiavimo metodus ir kriterijus.

12 Italijos vyriausybė į šį prašymą atsakė 2003 m. sausio 24 d. laišku, pateikdama Komisijai susitarimo dėl CCNL – antro dvejų 2000–2001 metų ekonominio laikotarpio, projektą, 2002 m. gruodžio 18 d. pasirašytą tarp vyriausybės tarnybos, įgaliotos atstovauti vyriausybei derybose dėl darbo sutarčių viešajame sektoriuje (ARAN), ir universiteto darbuotojų profesinių sąjungų. Į šį projektą buvo įtrauktos specialiosios nuostatos, skirtos kalbos dėstytojams ir ekspertams (buvusiems lektoriams), „laikantis 2001 m. birželio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-212/99“.

13 Manydama, kad šios priemonės neįrodo įsipareigojimų įvykdymo, Komisija 2003 m. balandžio 30 d. Italijos Respublikai išsiuntė pagrįstą nuomonę, nurodydama: kadangi ši valstybė narė nesiėmė visų būtinų priemonių, kad įvykdytų minėtą sprendimą *Komisija prieš Italiją*, ji neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 39 straipsnį. Komisija minėtai valstybei narei priminė, kad jei ginčas būtų sprendžiamas Teisingumo Teisme, ji reikalautų pastarajai paskirti baudą. Be to, minėta pagrįsta nuomonė numatė, kad Italijos Respublika turi priimti būtinas priemones per dviejų mėnesių terminą nuo pranešimo gavimo dienos.

14 Atsakydama į minėtą pagrįstą nuomonę Italijos vyriausybė Komisijai pateikė tam tikrus dokumentus, tarp kurių buvo ir 2003 m. balandžio 16 d. ir lapkričio 12 d. laiškai, pateikiantys pastarajai galutinę CCNL versiją, pasirašytą 2003 m. gegužės 13 d., ir nurodantys priemones, kurių artimiausiu metu numatė imtis kompetentingos valdžios institucijos. 2004 m. sausio 28 d. ši vyriausybė pateikė Komisijai Dekreto-įstatymo Nr. 2/2004 kopiją.

15 Tokiomis aplinkybėmis Komisija, manydama, kad Italijos Respublika ne visiškai įvykdė minėtą sprendimą *Komisija prieš Italiją*, nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Šalių argumentai

16 Komisija nurodo, kad pagal CCNL galutinės versijos 22 straipsnio 3 punktą „papildomose derybose bus susitarta dėl 2001 m. sausio 26 d. Teisingumo Teismo

<...> sprendimo byloje C-212/99 <...> vykdymo, nustatant darbo užmokesčio lentelę pagal įgytą stažą (kalbos dėstytojų ir ekspertų) kategorijai". Komisija mano, kad minėta galutinė versija nenurodo darbuotojų, kurių funkcijos būtų prilyginamos buvusių lektorių funkcijoms.

17 Be to, Komisija konstatuoja, kad Dekretas-įstatymas Nr. 2/2004 buvusius lektorius prilygino patvirtintiems mokslininkams, dirbantiems nevisą darbo dieną. Vis dėlto užsienio kalbos lektorius, dirbantis visą darbo dieną, turi būti traktuojamas kaip ir visą darbo dieną dirbantis patvirtintas mokslininkas, priešingu atveju jie būtu nepalankesnėje padėtyje atlyginimų įsiskolinimų ir senatvės pensijos atžvilgiu. Tai, kad buvusiems lektoriams buvo padidintas darbo užmokestis nuo tam tikros datos, dar nereiškia, kad buvo panaikinta diskriminacija dėl pilietybės.

18 Komisija tvirtina, kad Italijos Respublika neįrodė, jog universitetai pervedė visus atlyginimų įsiskolinimus ir darbo užmokesčio padidinimus bei socialinio draudimo įmokas, į kuriuos buvę lektoriai turėjo teisę dėl realiai išdėstytų valandų.

19 Italijos Respublika tvirtina, kad veiksmai, kurie buvo atlikti, turi būti vertinami atsižvelgiant į Italijos darbo santykius reglamentuojančių teisės aktų sistemą, kuri pagrįsta kolektyvinėmis derybomis.

20 Minėta valstybė narė mano, kad Dekretas-įstatymas Nr. 2/2004 buvo priimtas dėl nepasisekusių kolektyvinių derybų universitetuose. Todėl jis įsipareigojimų nevykdantiems universitetams nurodė atkurti buvusių lektorių karjerą, atsižvelgiant į nevisą darbo dieną dirbančių patvirtintų mokslininkų darbo užmokestį.

21 Italijos valdžios institucijos nurodo, kad šios nacionalinių darbuotojų kategorijos pasirinkimas yra pateisinamas negalėjimu visą darbo dieną dirbančių patvirtintų mokslininkų funkcijų prilyginti buvusių lektorių funkcijoms.

22 Pirmiausia mokslininkų pagrindinė funkcija yra mokslo tyrimai, o dėstymas yra tik antraeilė ir nežymi jų veikla. Bet koks kitas sprendimas būtų nepagrįstai sumažinęs universiteto mokslininko atlyginimo dalį už mokslo tyrimus.

23 Antra, tarp buvusių lektorių profesijos ir nevisą darbo dieną dirbančių patvirtintų mokslininkų profesijos nustatytas lygiavertiškumas yra pagrįstas iš esmės pastarųjų darbo santykių su darbdaviu išskirtinumo nebuvimu, o tai leido jiems taip pat vykdyti savo veiklą kaip savarankiškai dirbantiems asmenims.

24 Tokiomis aplinkybėmis minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* vykdymas apsiriboja reikalavimu, kad atitinkamų universitetų sudarytos kolektyvinės sutartys būtų papildytos sąlyga, nustatančią kriterijus, leidžiančius užtikrinti buvusių lektorių ankstesniuose darbo santykiuose įgytų teisių išsaugojimą.

Teisingumo Teismo vertinimas

25 Pirmiausia reikia priminti, jog valstybė narė negali remtis vidaus teisės nuostatomis, praktika ar padėtimi tam, kad pateisintų Bendrijos teisėje nustatytų pareigų neįvykdymą (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* 34 punktą ir 2004 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-195/05, Rink. p. I-7857, 82 punktą).

26 Todėl negali būti pritarta Italijos Respublikos nurodytam argumentui, kad buvusių lektorių įgytų teisių pripažinimo problema turi būti vertinama atsižvelgiant į Italijos darbo santykius reglamentuojančių teisės aktų sistemą, kuri yra pagrįsta kolektyvinėmis derybomis.

27 Be to, pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką data, kuria reikia remtis vertinant įsipareigojimų neįvykdymą pagal EB 228 straipsnį, yra remiantis minėta nuostata pateiktoje pagrįstoje nuomonėje nurodyto termino pabaiga (žr. 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-304/02, Rink. p. I-6263, 30 punktą ir 2006 m. kovo 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, Rink. p. I-2461, 20 punktą).

28 Nagrinėjamoje byloje aišku, kad tuo metu, kai pasibaigė 2003 m. balandžio 30 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytas terminas, Italijos Respublika dar nebuvo ėmusis jokių būtinų priemonių minėtam sprendimui *Komisija prieš Italiją* įvykdyti.

29 Kaip matyti iš sprendimo *Komisija prieš Italiją* 21 ir 22 punktų, EB 39 straipsnyje numatytas vienodo požiūrio principas reikalauja, kad buvę lektoriai, kurie buvo įdarbinti pagal terminuotą darbo sutartį, keičiant šią sutartį neterminuota, išsaugotų visas jų nuo pirmojo įdarbinimo įgytas teises. Ši garantija turi pasekmes ne tik darbo užmokesčio padidinimui, bet ir stažui bei darbdavio mokamoms socialinio draudimo įmokoms.

30 Iš bylos medžiagos matyti, kad vykdydama minėtą sprendimą Italijos Respublika pirmame periode įgyvendino šias priemones:

— Milano universitete kolektyvinė sutartis dėl kalbos dėstytojų ir ekspertų, pasirašyta 1999 m. lapkričio 27 d., numatė, kad į jų, kaip užsienio kalbos

lektorių, veiklą turi būti atsižvelgta nustatant darbo užmokestį; vėliau šis universitetas 2002 m. gegužės 7 d. laišku Italijos vyriausybei pranešė, kad kalbos dėstytojų ir ekspertų darbo užmokestis buvo padidintas, o atlyginimų įsiskolinimai apskaičiuoti remiantis 450 dėstymo valandų per metus riba,

— Pizos universitete 2002 m. kovo 13 d. administracijos vadovo ir 2002 m. gegužės 10 d. rektoriaus sprendimais buvusiems lektoriams buvo išmokėti atlyginimų įsiskolinimai, apskaičiuoti atsižvelgiant į tris stažo lygius,

— 2002 m. gegužės 17 d. Romos „*La Sapienza*“ universiteto administracijos vadovo sprendimas nustatė, kad buvusių lektorių stažas skaičiuojamas atsižvelgiant į 400 dėstymo valandų per metus krūvį,

— Palermo universitetas 2002 m. gegužės 27 d. laišku nurodė, kad jis indeksuos buvusių lektorių darbo užmokestį, remdamasis šiuo metu vykdomais skaičiavimais,

— 2002 m. gegužės 20 d. Neapolio universitetinio rytų instituto rektoriaus sprendimu buvo nustatyta, kad kalbos dėstytojai ir ekspertai gaus atlyginimų įsiskolinimus, apskaičiuotus remiantis 318 dėstymo valandų per metus,

— 2002 m. gegužės 22 d. La Basilicate universiteto administracijos vadovo sprendimas kalbos dėstytojų ir ekspertų stažą nustatė pagal penkis lygius ir pagal nustatytą 400 dėstymo valandų per metus skaičių.

31 Šios priemonės negalėjo būti laikomos nei pakankamomis, nei galutinėmis vykdant minėtą sprendimą *Komisija prieš Italiją*, ir Italijos vyriausybė pati nelaikė jų tokiomis.

32 Reikia konstatuoti, kad, nepaisant minėtų priemonių, tuo metu, kai pasibaigė pagrįstoje nuomonėje nustatytas terminas, įsipareigojimai dar nebuvo įvykdyti.

33 Kadangi Komisija prašo iš Italijos Respublikos priteisti periodinę baudą, reikia taip pat nustatyti, ar įsipareigojimų neįvykdymas, kuriuo ji kaltinama, truko iki to laiko, kai Teisingumo Teismas ėmėsi nagrinėti faktines aplinkybes (žr. minėto 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 31 punktą ir minėto 2006 m. kovo 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 21 punktą).

34 2004 m. sausio 14 d. Italijos Respublika priėmė Dekretą-įstatymą Nr. 2/2004, kurio tikslas – nustatyti būtiną teisinį ir finansinį pagrindą tam, kad kiekvienas atitinkamas universitetas galiausiai galėtų atlikti tikslų buvusių lektorių karjeros atkūrimą.

35 Dekretu-įstatymu Nr. 2/2004 nustatytas teisinis pagrindas yra pagrįstas dviem principais, pagal kuriuos:

— buvusių lektorių karjera atkuriama atsižvelgiant į nevisą darbo dieną dirbančių patvirtintų mokslininkų darbo užmokestį,

— buvusiems lektoriams šis darbo užmokestis yra suteikiamas proporcingai dirbtų valandų skaičiui, atsižvelgiant į tai, kad visiškas užimtumas sudaro 500 dėstymo valandų per metus,

išskyrus galimas palankesnes sąlygas.

36 500 valandų per metus kriterijus yra pagrįstas kalbos dėstytojų ir ekspertų (buvusių lektorių) dėstymo valandų skaičiumi per metus, numatytu CCNL, sudarytoje 1994–1997 m. laikotarpiui. Tai objektyvus kriterijus, leidžiantis spręsti kiekvieno buvusių lektorių karjeros atvejo vertinimui būdingus sunkumus. Šiuo klausimu pakanka priminti, kad nė vienas universitetas neįrodė kolektyvinės sutarties, nustatančios būtinus kriterijus, buvimo.

37 Dėl nevisą darbo dieną dirbančių patvirtintų mokslininkų pasirinkimo kaip nacionalinių darbuotojų kategorijos, į kurią būtina atsižvelgti atkuriant buvusių lektorių karjerą, reikia konstatuoti, kad tokia pasirinkimo galimybė priklauso nacionalinės valdžios kompetencijai. Net iš minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* negalima daryti išvados, kad Italijos Respublika privalėjo nustatyti į buvusių lektorių panašių darbuotojų kategoriją ir visiškai suvienodinti pirmųjų vertinimą su minėtos kategorijos vertinimu.

38 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Teisingumo Teismas, remdamasis Komisijos pateiktais dokumentais, negali konstatuoti šio sprendimo 36 ir 37 punkte nurodytų kriterijų neadekvatumo, juo labiau kad jų taikymas nedaro kliūčių tam, jog tam tikrais atvejais buvusių lektorių karjera būtų atkuriama palankesnėmis sąlygomis.

39 Taigi Dekretas-įstatymas Nr. 2/2004 negali būti laikomas netinkamu teisiniu pagrindu dėl to, kad kiekvienas atitinkamas universitetas gali tiksliai atkurti buvusių lektorių karjerą.

40 Belieka patikrinti, ar atitinkamų universitetų po Dekreto įstatymo Nr. 2/2004 priėmimo atliktais veiksmais buvo pasiekti keliami tikslai.

41 Pagal Teisingumo Teismo praktiką Komisija šiame procese turi pateikti Teisingumo Teismui būtinus įrodymus, leidžiančius nustatyti, kiek valstybė narė įvykdė sprendimą dėl įsipareigojimų neįvykdymo (2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-387/97, Rink. p. I-5047, 73 punktas). Be to, kai Komisija pateikia pakankamai duomenų, leidžiančių įrodyti pažeidimo tęstinumą, atitinkama valstybė narė turi iš esmės ir detaliai ginčyti pateiktus duomenis ir jų pasekmes (minėto 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 56 punktas)

42 Reikia konstatuoti, kad, be atitinkamų universitetų deklaracijų, tvirtinančių, jog buvo visiškai pripažintos buvusių lektorių įgytos teisės, Italijos vyriausybė pateikė išsamias šio pripažinimo įgyvendinimo kiekviename minėtame universitete lenteles.

43 Mokėjimo deklaracijos, pridėtos prie bylos, buvo pateiktos universitetų, o ne kreditorių, ir Neapolio universitetinio rytų instituto atveju pervedimas buvo numatytas vėliau tą patį mėnesį, kurį buvo pateikta deklaracija (2004 m. spalis).

44 Vis dėlto Teisingumo Teismui pateikti duomenys negali paneigti informacijos, nurodytos šio sprendimo 42 punkte.

45 Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad Teisingumo Teismui nepakanka įrodymų nuspręsti, ar nagrinėjant faktines aplinkybes vis dar neįvykdyti įsipareigojimai.

46 Todėl periodinės baudos nustatymas nėra pateisinamas.

47 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad iki pagrįstoje nuomonėje nurodyto termino pabaigos neužtikrinusi buvusių lektorių, tapusių kalbos dėstytojais ir ekspertais, įgytų teisių pripažinimo, nors toks pripažinimas yra užtikrinamas visiems nacionaliniams darbuotojams, Italijos Respublika nesiėmė visų minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* vykdymui reikalingų priemonių, todėl neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 228 straipsnį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Kadangi Komisija prašė priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas ir buvo nustatytas įsipareigojimų nevykdymas, pastaroji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas nusprendžia:

1. **Iki pagrįstoje nuomonėje nurodyto termino pabaigos neužtikrinusi buvusių užsienio kalbos lektorių, tapusių gimtosios kalbos dėstytojais ir ekspertais, įgytų teisių pripažinimo, nors toks pripažinimas yra užtikrinamas visiems nacionaliniams darbuotojams, Italijos Respublika nesiėmė visų 2001 m. birželio 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* (C-212/99) vykdymui reikalingų priemonių, todėl neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 228 straipsnį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.